

Pervanenin Aşkı

– NEJAT HOCA · 29 Eylül 2024

Pervane, nasıl gizlesin kendini alevden?
Yanmak, kaderiydi çok önceden, ezelden.
Dönüp durur ışığın peşinde sessiz,
Her döndüğünde biraz daha erir, çaresiz.
Unutur varlığını, seni ister yalnız,
Alev yaksa da vuslatı bir anlık sensiz.

Sana kavuşmak için uçar, bıkmaz hiç neden,
Gözlerinde bulduğu deniz, karanlık bir beden.
Uçurum gibi derin, fakat çekici, hırçın,
Kaybolsa da bulur seni her seferin ardından.
Kül olsa bile razıdır aşkın ateşine aklından,
Çünkü aşk dediğin, yanmadan yoktur zaten.

Sen istedin, bu gönül tuttu aniden,
Hangi yangının ortasında bensizken?
Gözlerin fırtınalar koparır sessizce,
Bir kıvılcım yetti, umudum sarardı gece.
Düşlerime boyandı her an, her nefes,

Senle yanmak, her gün doęmak heves.

Her gün içimde alevlenir özlemin,
Sönmeyen bu yangın, gönlümde yerin.
Adını andıka ateğe srklenirim,
Dęp kalksam da seni bulurum yine derin.
Bilirim ki aękta yanmadan sönmek olmaz,
Senle yanmak, her doęuęta yeniden var olmak.

Gözlerin, ateęten bir ok gibi dęt gönlüme,
Her bakığın yüreğimde iz bırakır derine.
Bu yanığ, içimde dinmeyen bir çığ gibi,
Sabrım tükenir seni buldukça sevgili.
Pervaneyim yine, alevle dolu bu hüzünle,
Sensiz kalmak, ölümle yarığtı hep böylece.
HAYAL DENİZİ